

Arrest

nr. 148 512 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 september 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 24 juni 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 17 juli 2012 legde de verzoekende partij te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer G. P, in het bezit van een B-kaart.

Op 8 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 115 780 van 17 december 2013 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 19 augustus 2013 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen, onder een bijlage 13quinquies.

Op 7 mei 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in om toelating tot verblijf overeenkomstig de artikelen 10 en 12bis, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 september 2014 nam de verwerende partij de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf, onder een bijlage 15quater. Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 07.05.2014 in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door.

(...) om de volgende reden.onontvankelijk;

Betrokkene haalt een dubbele motivering aan die de aanvraag gezinsherenging art 10 VW vanuit België rechtvaardigen, en niet via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

In de eerste plaats haait betrokkene een schending van art 8 van het EVRM aan, en wordt het recht op een gezins -en privé- leven ingeroepen. Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden wordt wel degelijk rekening gehouden met het gezinsleven van betrokkene, en met de vermeende schending van art 8 van het EVRM. (De verplichting om terug te keren betreft in dit geval slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar familie die in België verblijft, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM, (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994,nr 48.853, Rvs 13 december 2005, nr 152,639)

Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de wet van 15.12.1980 en met de bepalingen van art 10 VW. staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar partner op het Belgisch grondgebied. Dit betreft slechts een tijdelijke verwijdering, waarna betrokkene zich terug kan herenigen met haar familie in België. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten en het volgen van de wettelijke procedures verstoort het gezinsleven niet ernstig. Betrokkene kwam in juni 2011 in België aan waarna ze asiel aanvroeg, en was zich bewust van haar precaire verblijfssituatie tijdens deze asielprocedure. Betrokkene deed aan gezinsvorming tijdens de asielprocedure door een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten met haar partner (de genaamde GP) , in het bezit van een B- kaart Deze verklaring van wettelijke samenwoning werd dd 27.07.2012 overgeschreven in het Rijksregister

Betrokkene creëerde een wettelijke en feitelijke gezinssituatie, hetgeen hier in casu niet in twijfel wordt getrokken, dit geeft echter ipso facto geen recht op enig verblijfsrecht. Dat betrokkene - na een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) waarbij haar het statuut van vluchteling / subsidiaire bescherming geweigerd werd - , het recht op een

gezinsleven inroept is in deze context dan ook misplaatst. Dat betrokkene de relatie met haar partner heden inroept als een buitengewone omstandigheid die het haar verhindert de aanvraag gezinshereniging in te dienen op reguliere wijze is dan ook de zaken omdraaien. Het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf ligt aan de basis van de precare illegale verblijfssituatie waarin zij zich heden bevindt, en uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De beslissing van het CGVS geeft aan dat betrokkene geen gegronde vrees dient te hebben wanneer zij naar haar land van herkomst zou afreizen in het kader van de procedure gezinshereniging art 10 VW voor het indienen van een visumaanvraag.

Ut het administratief dossier van betrokkene blijkt tevens dat het koppel (nog) geen kinderen heeft wat een eventuele tijdelijke terugkeer alleen maar kan vergemakkelijken.

In de tweede plaats haait betrokkene de noodzakelijke persoonlijke verzorging van partner aan; deze laatste is getroffen door een ernstige voetbreek en heeft haar nodig om hulp te bieden bij zijn dagelijkse korte verplaatsingen (o.a doktersbezoeken) en handelingen (aankleden, wassen,..) ze is onmisbaar voor zijn revalidatieproces waarvan het onduidelijk is wanneer hij volledig hersteld zal zijn. Dit wordt o.a. gestaafd door een medisch attest dd. 28.01.2014 dat vergezeld is met een bewijs van werkonbekwaamheid tot en; met 28,01,2014. Betrokkene haait aan dat het onduidelijk is wanneer haar partner opnieuw zelfstandig door het leven zal kunnen gaan, en dat - geniet op zijn medische toestand- er van hem niet verwacht kan worden dat hij verzoekster zou vergezellen.

De medische behoefte wordt verder echter niet gestaafd en geactualiseerd, integendeel op datum van 11.08,2014 voegde betrokkene een bijkomend stuk toe aan haar administratief dossier in het kader van de huidige verblijfsaanvraag: een voltijds arbeidscontract voor onbepaalde duur van haar partner bij de firma (...) met ingang van 02.06.2014, in de hoedanigheid van magazijnarbeider.

Dat betrokkene (terug) tewerkgesteld is als arbeider die fysieke arbeid dient te verrichten, impliceert dat het revalidatieproces achter de rug is en hij de dagelijkse hulp bij verplaatsingen en handelingen niet (langer) nodig heeft. Van iemand die in een magazijn tewerkgesteld is kan er van worden van uitgegaan dat hij goed te been is,

Hieruit volgt enerzijds dat indien hij zijn partner zou vergezellen hij hier niet langer toe verhinderd is op basis van medische obstakels zoals eerder aangegeven, anderzijds kan dit alleen maar positief zijn in het kader van een aanvraag gezinshereniging art 10 VW op reguliere wijze waarbij de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen dienen te worden bewezen. Zoals betrokkene zelf aanhaalt is het (mogelijk) inderdaad zeer moeilijk om terug te keren naar Nepal om aldaar een visum gezinshereniging art 10 VW aan te vragen, o.a. gelet op de extra kosten, de tijdelijke afwezigheid, de zekere behandelingsperiode, de eventuele scheiding van haar partner etc; het is haar echter niet onmogelijk.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing dd 19.08.2014- bevel het grondgebied te verlaten – dat verlengd werd tot 09.01.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel, eveneens als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van haar middel voert de verzoekende partij aan wat volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de bestreden beslissing legt verwerende partij uit waarom zij van mening is dat de ingeroepen argumenten, nl. het recht op privé- en gezinsleven en de nood van verzoeksters partner aan persoonlijke verzorging door verzoekster, geen ‘buitengewone omstandigheden’ kunnen vormen in de zin van artikel 12bis, §1, 3° van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij besluit: “Hieruit volgt enerzijds dat indien hij zijn partner zou vergezellen hij hier niet langer toe verhinderd is op basis van medische obstakels zoals eerder aangegeven, anderzijds kan dit alleen maar positief zijn in het kader van een aanvraag gezinshereniging art 10 VW op reguliere wijze waarbij de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen dienen te worden bewezen. Zoals betrokkene zelf aanhaalt is het (mogelijk) inderdaad zeer moeilijk om terug te keren naar Nepal om aldaar een visum gezinshereniging art 10 VW aan te vragen, o.a. gelet op de extra kosten, de tijdelijke afwezigheid, de zekere behandelingsperiode, de eventuele scheiding van haar partner etc; het is haar echter niet onmogelijk.”

Verwerende partij erkent dus dat het voor verzoekster zeer moeilijk kan zijn om een visum gezinshereniging te gaan aanvragen in Nepal. Omdat het echter niet onmogelijk is, aanvaardt verwerende partij niet dat verzoekster zich in 'buitengewone omstandigheden' bevindt.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet voorziet:

"1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

(...)

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit (...)".

Wie zich in "buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land" bevindt, kan dus een aanvraag gezinshereniging in België indienen.

Het begrip 'buitengewone omstandigheden' werd geïnterpreteerd door de rechtspraak. De Raad van State oordeelde in haar arrest nr. 73.025 van 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. 'Buitengewone omstandigheden' zijn "omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken". (RvS 9 april 1998, nr. 73.025.)

Opdat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden' dient een aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om er een visumaanvraag in te dienen. Het is dus niet vereist dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren.

In haar verzoekschrift van 7 mei 2014 argumenteerde en staaft verzoekster waarom het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar Nepal om er een visumaanvraag gezinshereniging in te dienen.

Verwerende partij erkent dat het voor haar bijzonder moeilijk is, maar verklaart de aanvraag onontvankelijk omdat het voor haar niet onmogelijk is om terug te keren. Hierdoor voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet. Op z'n minst interpreteert zij de voorwaarde van 'buitengewone omstandigheden' op een té strikte manier.

Daarom is de bestreden beslissing niet op correcte en afdoende wijze gemotiveerd.

Bijgevolg moet de beslissing vernietigd worden."

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat zij, alhoewel zij een schending aanvoert van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, eerder doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is doordat de verwerende partij het begrip 'buitengewone omstandigheden' te eng interpreteert.

Zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, werd het begrip 'buitengewone omstandigheden' geïnterpreteerd door de rechtspraak en oordeelde de Raad van State dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn, doch dat het omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van de aanvraag te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Door in de bestreden beslissing uitdrukkelijk te erkennen dat het voor de verzoekende partij inderdaad zeer moeilijk is om te terug te keren naar Nepal geeft de verwerende partij aldus aan dat er bijzondere omstandigheden bestaan in haar hoofde. Door het begrip 'buitengewone omstandigheden' te interpreteren als een absolute onmogelijkheid om terug te keren, interpreteert de verwerende partij dit begrip op een te enge manier.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 4 september 2014 van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU